

FEMEILE

Era foarte cald, un iad umed și fierbinte, asudam prin toți porii. Lucru curios, începusem să eman mirosuri, ca și cum ceva ar fi început să mucegăiască-n mine, un *fromage* cu totul special, ca și cum mi-ar fi mirosit globii oculari, care-mi ieșiseră din orbite și păreau să dea pe dinafară, plutind într-un fel de mucus, probabil că tulburarea asta urca dinspre șale, un junghi din regiunea inghinală, a cărui înțepătură îmi atingea în trecut inima, mi se strecura până-n creier, încet, fără ca eu să fi băgat de seamă când începuse. – Nu mai aveam voie să lucrez la sculărie, mă trimiseseră la subsol, la forme, unde trebuia să aranjez pe rafturi, impecabil, după cum mi se spusese, formele de oțel și sculele de tăiat. Impecabil – dar în locurile în care atingeam formele cu mâinile ude apăreau în câteva zile pete de rugină. La controale, eram sancționat pentru aceste pete, așa că mă apucam să ung formele cu ulei, uleiul sfârâia pe suprafețele maro, împrăștia un miros de ars mult mai puternic decât mirosul corpului meu. Pe coate îmi apăruseră enorme cruste ce se jupuiau singure, eczeme albe cu miros de lapte acru; rămâneam ghemuit la masă, fără ocupație, în pivnița înăbușitoare, nu eram nici măcar speriat,

eram consternat că toate temerile mele se adevereau cu o consecvență de-a dreptul absurdă, toate gândurile mi se transformau, aproape fără greș, în otravă stătută. – Zilnic – și, mai târziu, chiar de mai multe ori pe zi –, mă masturbam în pivniță, apoi întindeam scuipatul sclipitor cu talpa pantofului pe pardoseala de ciment; nimic nu justifica aceste abuzuri, nici măcar vreo nevoie anume; porcule, îmi spuneam, grăbește-te ca să nu te prindă. Dar operația îmi lua tot mai mult timp, mă hăituiam singur, și tot mai frenetic, iar junghiul din șold nu slăbea, între timp continuam să asud, valurile de sudoare mă paralizau și mă epuizau, membrul storcea din mine și ultimul dram de vlagă, abia scoteam o tuse seacă, dureroasă când mă zgâlțâiam singur cu pumnul meu obosit. – Transpiram în continuare, deși în pivnița fără ferestre, luminată de un singur bec, aerul părea mai răcoros decât dogoarea din afara fabricii în timpul celor trei luni de vară.

Dintr-un colț al tavanului, printr-un grilaj pătrat, mai intra ceva lumină, venea din hala de prese, aflată deasupra pivniței, unde mașinile băteau și nivelau. Înainte, când uzina fusese o fabrică de muniție în care lucrau prizonierii lagărului alăturat, grilajul din podea servise la coborârea în pivniță a prețioaselor șpanuri. Acum era deschizătura unui ascensor, cu care erau coborâte, din hala de prese, formele adesea foarte grele – pe care le demontam, le curățam, le montam la loc, ca apoi să le pun etichete și numere. Mie însă nu-mi deschideau grilajul, căci, pentru femeile care lucrau la prese și care circulau de colo-colo pe lângă grilaj, ar fi fost, din câte

Femeile

se părea, periculos ca acesta din urmă să rămână deschis ore-n șir, fără supraveghere. Aduceam formele în pivniță, cărându-le pe trasee ocolite și pe scări abrupte, ceea ce-mi lua mai multe zile. După care, pentru început, nu mă mai atingeam de nimic, ci stăteam liniștit la masă, urmărind cu atenția încordată vibrația musculaturii mele, tremurul plămânilor mei, semne ce nu se domoleau decât încetul cu încetul; mă julisem la șolduri cu muchiile ascuțite ale sculelor, iar transpirația mă ardea rău în aceste răni, despre care-mi închipuiam că erau adânci, că-mi pătrunseseră adânc în corp, ca și cum mi-ar fi fost vătămate niște fascicule nervoase, ca și cum mi-ar fi fost secționat fluxurile simțurilor.

Iar la prese lucrau femeile. – Prin grilajul de deasupra mea, zăduful umed se revărsa în jos cu forță constantă. În mijlocul acestui șuvoi fierbinte, eu ședeam pe un scaun, sub grilaj, ascuns în penumbră, cu câteva sticle de bere lângă scaun; când beam, mi se părea că berea îmi iese pe loc prin toți porii, calduță, fără ca temperatura să i se fi schimbat câtuși de puțin înăuntrul corpului meu. Cu prețul unui efort teribil, fixam lumina prin grilaj, cu capul dat mereu pe spate, în speranța neobosită că le voi vedea sus pe femei pășind peste ochiurile grătarului. Uneori mă suiam pe scaun, aproape atingând cu fruntea împletitura metalică, ca să-mi deschid asupra halei un unghi de vedere îngust, întretăiat de o rețea densă; recunoșteam mica scară dublă, înaltă de un metru și ceva, care le permitea femeilor să ajungă la pâlnia voluminoasă a unei mori ce scotea un sunet înfricoșător, unde resturile

de material plastic, răcit acum, din care se turnau la prese bobine pentru aparatele de radio, erau mărunțite în grăunțe atât de fine, încât deveneau reutilizabile.

Din poziția mea, vedeam două sau trei femei, cele mai bătrâne și mai zdravene, repartizate la presele de mână. Erau așezate cu spatele la mine, pe taburete înalte cu trei picioare, care se legănau sub greutatea lor și păreau să scârțâie; din pricina temperaturii ridicate, renunțaseră la perne, iar masa enormă a fundurilor lor înghițea complet șezuturile rotunde de lemn; ca toate femeile din hala de prese, aveau pe ele doar halate fără mâneci, subțiri și colorate; când se opinteau să ajungă până la manivelele preselor, observam că halatele li se ridicau pe coapsele pe jumătate desfăcute, că picioarele lor, goale sau protejate de saboți, se sprijineau pe marginile exterioare ale pedalelor late – în timp ce genunchii li se lipeau, în sfârșit, unul de altul –, pentru a bloca formele; fundul li se ridica la douăzeci de centimetri deasupra taburetului, coapsele păreau să li se destindă o clipă, fesele păreau să se lase puțin în jos, ca apoi să se încordeze la maximum, producând, poate, secreții mirositoare pe țesătura întinsă a halatelor; femeile – din ale căror busturi nu vedeam decât o porțiune foarte mică de deasupra taliei, întrucât un pod rulant ce străbătea hala îmi bloca în mare parte vederea – strângeau cu amândoi pumnii manetele de sus, ridicate pieziș, și le coborau, agățându-se de ele cu tot corpul lor masiv, timp în care, din câte-mi dădeam seama, oftau din greu, ca și cum li s-ar fi despicat în piept un buștean, partea superioară a

Femeile

mașinii se lăsa în jos pe fălcile bine strânse ale formei, evacuând o parte din masa plastică clocotită și aburindă; femeile, care se așezaseră la loc pe taburete, țineau jos manivela în formă de falus, pentru ca plasticul scurs din ajutajele de emisie să se răcească, în timp ce coapsele lor strângeau spasmodic suprafața dură a taburetelor; știam că brațele femeilor erau țepene ca fierul între cot și umăr, că deltoizii, omoplații și claviculele lor se contopiseră într-o formă blindată, înainte ca pumnii, din care li se scursesese sângele, să facă maneta să sară-n sus cu toată viteza și ca formele, deschizându-și fălcile, să expulzeze din pântecul lor două sau trei mici bobine. Toate acestea se petreceau în cel mult o jumătate de minut. Femeile erau plătite pe producție, iar personalul repartizat la presele de mână se schimba mereu, astfel că, în decurs de o săptămână, le puteam observa pe aproape toate femeile mai în vârstă lucrând la aceste mașini – erau însă mereu femei cu statură asemănătoare, cu greutate și forță fizică asemănătoare și toate erau îmbrăcate asemănător, țesătura umedă a halatelor lor se întindea gata să plesnească peste valurile și colacii enormelor trupuri – și adesea, în aburii ce emanau din ele, se estompau sub privirea mea, iar spinările lor, acoperite de flori multicolore, inundau aerul scânteietor al acestor trei luni de vară, care, în interiorul nebulos al halei de prese, nu era decât o duhoare fierbinte de cauciuc și de plastic. – Sub taburete, remarcasem niște băltoace mari, întunecate și mă tot întrebam dacă nu cumva proveneau de la sudoarea sau chiar de la urina femeilor, dar mă resemnasem curând cu bănuiala că erau

doar resturile fără valoare ale apei de răcire ce se prelinse prin câteva rosturi neetanșe ale formelor și în care femeile își umezeau, apatic, picioarele.

Din când în când, niște bărbați treceau cu pas lin peste grilajul din dreptul frunții mele; erau bărbații de la secția de sculărie, care se mișcau elegant, în haine de lucru aproape impecabile, ținând între degete scule fine, inofensive; ei aveau sarcina de a supraveghea buna funcționare a mașinilor și de a executa rapid mici reparații; umblau impasibili și țanțoși prin vacarm și-și făceau vânt, stăteau la taifas în apropierea ventilatoarelor; niciunul dintre ei nu lua în seamă remarcile grosolane, porcoase pe care li le strigau femeile – prin șuierăturile preselor, prin duduitorile automatelor, prin vuietul morilor, prin hârșăitul uneltelor de tăiat, prin toate aceste zgomote suprapuse ce se îngrămădeau și se răsfireau din nou, ritmic – și pe care ei le auzeau deslușit, în vreme ce eu nu reușeam să le înțeleg.

Femeile nu treceau niciodată peste grilaj. Câteodată – dar se întâmpla rar –, pătrundeau puțin în câmpul meu vizual, pe neașteptate și foarte repede: fără să-și pună, vai, nici măcar o dată vreun sabot pe împletitura metalică, treceau câte două sau câte trei, abia dacă le vedeam umbrele alunecând pe deasupra mea; pentru o fracțiune de secundă, le auzeam vocile, o sporovăială nelămurită și confuză; erau cilindri de umbră fără contururi precise, siluete mute ce fluturau peste mine; nu vedeam nimic afară de obiectele pe care le cărau, ținându-le lipite de șolduri: cutii mari de carton, grele probabil, pe care nu

le recunoșteam decât atunci când le vedeam plutind pe deasupra grilajului. Le zăream pe femei abia când se opreau în fața micii scări de lângă moara pentru deșeuri. Aceea era clipa mult dorită, în care îmi lipeam de grilaj fruntea, fața, ca să văd – ca s-o văd pe una dintre cele două femei cățărându-se pe scara dublă ca să se aplece în fața peste pâlnia morii, clipa în care îmi scăpase faptul că o a treia femeie le urma pe primele două, cu o găleată-n mână. Era clipa în care tivul halatului pe care-l purta femeia de pe scară, aplecată în fața, părea să alunece în sus, pe dosul coapselor ei înroșite, clipa-n care țesătura sintetică extrem de fină a halatului părea să ia foc în lumina ferestrei vecine, în lumina albă, incandescentă a soarelui ce pătrundea în hală, clipa-n care fesele grele, căscându-se în treacăt, urmau să devină pe loc vizibile și, ca printr-o scamatorie a fizicii, într-o secundă imponderabilă, să dezgolească pe loc, pe dată, punctul unei întunecimi invizibile, clipa fulgurantă în care un strop fierbinte de soare avea să aprindă nervii cărnii pe cale de a fi descoperită în acel loc – nu știam nici eu ce voiam să spun cu asta – și momentul în care a treia femeie, care le urmase pe cele dintâi, s-a dedat la o farsă nătângă, repetată probabil a suta oară: azvârlindu-și cu putere brațele, fără niciun pic de ezitare, cu o smucitură precisă și bine calculată, a propulsat prin aerul torid, pe o traiectorie rectilinie, conținutul găleții, cinci sau șase litri de apă rece și limpede, sub halatul femeii de pe scară, exact între coapsele ei, împrôșcând-o cu un plescăit pe toată partea inferioară a corpului, de la fund în jos;

țipătul strident și amuzat al femeii de pe scară a confirmat numaidecât încasarea plină de recunoștință – pe cât de anticipată, pe atât de surprinzătoare – a infailibilei lovituri în plin; *o, ce răcorire binevenită!*; n-am văzut nimic, am văzut doar șuvoiul de apă țâșnind și împrăștiindu-se în toate direcțiile, ceea ce voisem să văd era inundat, șters și deformat de apă, am sărit de pe scaun să prind apa, care, retrăgându-se cu toată viteza și năvălind spre grilaj, începuse să se scurgă în pivniță prin ochiurile metalice, s-o prind cu mâinile făcute căuș, care nu puteau s-o țină, cu fața, acoperită cât ai clipi de o ploaie de stropi, cu nasul, cu gura larg deschisă, ca și cum aș fi putut să recuperez, să înghit, să păstrez în mine, chiar fără să-mi dau seama, într-un singur por al pielii mele, o părticică infimă, o pojghiță abia perceptibilă de feminitate, poate spălată și clătită, dar de care apa, cu toată repeziciunea incidentului, trebuie să se fi impregnat măcar puțin. Nimic nu mi-a atins buzele în afară de praful smuls de pe pardoseală, nimic nu mi-a rămas pe mâini în afară de mirosul de ulei al apei poluate, n-aveam în nări decât mirosul de cauciuc ars – un miros sintetic, neuman –, pe care apa îl răcise preț de câteva secunde și al cărui gust era acum și mai clar, și mai pervers.

Treptat, începusem să mă transform într-o boală. Ca tot ce emana din mine, transformarea asta era și ea complet exagerată; iar dacă nu era o suferință de om, nu era, în definitiv, nici suferința unui animal. Din pricina ei am fost concediat de la uzină, dar detaliile concedierii

nu merită menționate aici; trăiam în împrejurări în care simptomele erau mai importante decât cauzele sau, mai degrabă, în care cauzele se transformau neîncetat în simptome; ziua stăteam ascuns în casă și ieșeam doar seara, pe întuneric, umblam fără țintă pe străzile amorțite ale orașului, vorbind cu mine însumi, ținându-mi discursuri răsunătoare, transpirând, acoperit cu pustule de un verde lăptos. Se întâmplase ceva îngrozitor, cel mai rău lucru cu putință de când eram capabil să privesc din afară viața, de când eram capabil să mă folosesc de viață pentru a fabrica descrieri susceptibile să-mi asigure o viață interioară. Ceva îngrozitor, iar eu trebuia să numesc așa ceva frumusețe. Dacă reușisem vreodată așa ceva... mereu mă îndoiesem... de data asta însă discrepanța era uriașă, teribilă, nimic din acel incident nu se lăsa transformat într-o idee frumoasă pentru viața mea interioară. Înainte nu mă deranjase câtuși de puțin să fac să strălucească murdăria; în textele mele anterioare, pe care le dădusem publicității... mi-a apărut un rânjet pe față... *tiparului*, sau pe care, altfel spus, le îndepărtasem de mine, care fuseseră îndepărtate de mine, grozăviile avuseseră totuși gust, le dădusem un aer de mistificări ieftine, și chiar dacă nu se impuseseră cu adevărat, măcar vânzarea lor stârnise discuții. O, aceste frumoase închisori – cam așa descriesem pubelele din stradă, ca pe niște obiecte dacă nu utile, cel puțin capabile să reflecte o lumină selenară magică, le dădusem strălucire, ca unor mari cutii de conserve în bătaia soarelui, le numisem scânteierea *argintie*.

